

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Virág István Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: Dr. Virág István ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe; Cg.; adószáma:.) felperesnek -, a Dr. Dombi Sándor ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, kezességből eredő igény megfizetése iránt indított perében, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2011. május 17. napján meghozott 10.G.40.050/2011/5. számú ítélete ellen, az alperes által 6. sorszámon benyújtott és 9. sorszámon kiegészített fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban, a 2012. január 25. napján tartott nyilvános másodfokú tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 101 600 (Egyszázegyezer-hatszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára - 461 200 (Négyszázhatvanegyezer-kettőszáz) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 2011. május 17. napján meghozott, 5. sorszámu ítéletében arra kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 7 687 296 Ft tőkét és annak késedelmi kamatait, valamint 44 915 Ft tőkésített késedelmi kamatot és 532 000 Ft perköltséget. Az ítélet indokolásában megállapította, hogy az alperes a perben nem álló **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** ügyvezetője volt a határozat hozatalakor is. A **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** 2009. május 25. napján a felperessel szállítási szerződést kötött, amelynek I.1. pontjában a szerződő felek rögzítették, hogy a felperes, mint szállító az általa forgalmazott termékeket értékesíti az **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** felé építőipari felhasználás vagy továbbértékesítés céljából. A forgalmazandó termékek körét, főbb paramétereit és kiskereskedelmi árát a szerződés I. számú melléklete tartalmazta.

A szerződés I.2. pontjában a felek megállapodtak a fizetési feltételekben is, amelyek szerint a felperes a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** megrendelő részére banki átutalással történő fizetési lehetőséget biztosított 7 000 000 Ft hitelkeret erejéig, amely a lejárt és nem lejárt fizetési határidejű számlák együttes bruttó összegét jelentette. A felek a szerződés II.3. pontjában kikötötték, hogy késedelmes fizetés esetén a szállító felperes a határidő lejártát követően 20% késedelmi kamat felszámítására jogosult.

A szerződés II.9. pontjában a felek azt rögzítették, hogy a „megrendelő jelen szerződést aláíró cégjegyzésre jogosult képviselője, vagy képviselői és/vagy tagja, illetőleg tagjai, a cég képviseletében meghatalmazottként eljáró személy, vagy személyek - mint

természetes személy, vagy személyek - készfizető kezesként kötelezettséget vállal, vagy vállalnak arra, hogy amennyiben megrendelő a szállítóval szemben fennálló tartozásait határidőben nem fizeti meg, úgy maga fog, vagy maguk fognak helyette teljesíteni. Felek megállapodnak abban, hogy a kezes kötelezettsége kiterjed a jelen szerződés megkötésekor fennálló, korábbi szállításokból fennálló megrendelő tartozásokra is". A **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** részéről a szerződést alperes neve „ügyvezető-igazgató” írta alá a cég előnyomtatott neve és a cég képviselőjének neve és tisztsége megjelölések felett.

A **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET**-nek a felperessel szemben 2009. december 30-tól - 2010. január 27. napjáig e szállítási szerződésből eredően 7 687 296 Ft tőketartozása és 44 915 Ft tőkésített kamat-tartozása keletkezett, amelyet a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** a felperesnek nem fizetett meg.

Ezért a felperes a fizetési meghagyásból ellentmondás folytán perré alakult ügyben előterjesztett keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, mint készfizető kezest 7 687 296 Ft tőkének és az egyes számlák részesedékességi időpontjától a kifizetés napjáig járó évi 20%-os mértékű késedelmi kamatának, továbbá 44 915 Ft tőkésített késedelmi kamatnak a megfizetésére.

Az alperes a módosított ellenkérelmében a követelésösszecszerűséget nem vitatta, a kereset jogalapja tekintetében azonban arra hivatkozott, hogy kezesként a tartozásért nem felelhet, mert ő a kezességet írásban nem vállalta. Elismerte, hogy a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** törvényes képviselőjeként a szállítási szerződést aláírta, azonban állította, hogy azt, mint magánszemély kezes nem tette meg. Álláspontja szerint ahhoz, hogy a kezességvállalása érvényes legyen, külön írásbeli kezességvállaló nyilatkozatot kellett volna tennie, vagy a szállítási szerződést kezesi záradékkal kellett volna ellátni.

Az elsőfokú bíróság az alperest a felperes keresete szerint marasztalta.

Az alperes hivatkozásával egyezően megállapította, hogy a Ptk. 272.§ (2) bekezdése alapján kezességet csak írásban lehet érvényesen vállalni. Ezért a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a kezességvállalás írásban, érvényesen létrejött-e a perben nem álló **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** képviseletében eljáró alperes neve alperes ellenjegyzésével, vagy ahhoz szükséges lett volna a szerződés külön írásbeli záradékolása, vagy külön írásbeli okiratot kellett-e készíteni, illetőleg a szállítási szerződést az alperesnek, mint kezességet vállalt magánszemélynek külön is alá kellett-e írnia ebben a minőségében is.

E kérdéskörrel összefüggésben az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a szállítási szerződés II.9. pontja egyértelműen fogalmazott, amikor rögzítette, hogy a szerződést aláíró cégjegyzésre jogosult képviselő készfizető kezesként kötelezettséget vállalt a megrendelő cég tartozásainak megfizetésére. Nem vitás, hogy az alperes a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** és alperes neve előnyomtatott neve fölé az aláírását az okiratra rájegyezte. Ezért a szerződés II.9. pontjának értelmezéséből és a szerződés aláírásából az elsőfokú bíróság egyértelműen megállapíthatónak találta, hogy az alperes készfizető kezességvállalása érvényesen létrejött. Az elsőfokú bíróság megállapította ugyanis, hogy a jogszabály az írásbeliséget meghaladóan és az alperes által állított

alakíságot nem írja elő. Ezért - a kereset összecszerűségének elismerésére tekintettel - az alperest a felperes kereseti kérelmének megfelelően marasztalta.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. Továbbra is állította, hogy ő a perbeli szállítási szerződést, amelynek szövegébe a felperes a kezességre vonatkozó kitéltet ágyazta, kizárólag a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** főkötelezett nevében, törvényes képviselőjeként írta alá. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldal első bekezdésében foglaltak szerint is a szerződés II.9. pontjában a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** megrendelő tette meg a kezességvállalásra vonatkozó nyilatkozatot, nem pedig a szerződést aláíró alperes, mint magánszemély, túl azon, hogy az alperes a szerződésnek az abban a résztvevőket megállapító részében nem kezesként, hanem a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** megrendelő képviselőjeként került feltüntetésre. Ezért a szállítási szerződés és annak egyes rendelkezései (így a kezességre vonatkozó is) - álláspontja szerint - csak a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET**, mint megrendelő és nem az alperes, mint magánszemély jognyilatkozatait tartalmazzák. Hivatkozott arra, hogy a kezesi szerződés nem a főkötelezettséget tartalmazó szállítási szerződés része, hanem egy a jogosult és a kezes önálló konszenzusán alapuló jogügylet, amelynek minimális formai követelménye a kezes saját nevében, írásban megtett kötelezettségvállaló jognyilatkozata lenne. Mindezek mellett állította azt is, hogy a jelentős részében általános szerződési feltételeket tartalmazó szállítási szerződés a felek távollétében jött létre és a szerződés közvetlen gazdasági, szakmai tartalmán túl a felek a további feltételeket egyedileg nem tárgyalták meg. A szerződéskötésre tehát úgy került sor, hogy a felperes a szakmai egyeztetést követően kitöltötte a szerződésmintát és azt aláírásra elküldte a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET**-nek, a felperes azonban ahhoz külön okiratba foglalt kezesi jognyilatkozatot nem mellékelte és a szerződésnek az aláírásokat tartalmazó részénél sem tüntetett fel helyet külön a kezes aláírására.

Az alperes a másodfokú eljárás során 3. sorszámú benyújtott fellebbezés-kiegészítésében továbbra is állította, hogy a szállítási szerződést a saját nevében, magánszemélyként nem írta alá, csak a Castor-MÉP gazdasági társaság vezető tisztségviselőjeként, törvényes képviselői minőségében. Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság XXV. számú Polgári Elvi Döntésében foglaltakra is, amely - bár az adásvételi szerződésekre vonatkozóan tartalmaz rendelkezéseket - azt mondja ki, hogy a felek személyének megjelölése egyetlen szerződés esetében sem mellőzhető. Azt elismerte, hogy két szerződés egy okiratba foglalása nem tilos, amennyiben az egyik oldalon ugyanaz a személy a szerződő fél, azonban mindkét szerződés érvényes létrejöttének feltétele az, hogy a szerződést megkötő fél a saját nevében tegye meg a nyilatkozatát. Amennyiben pedig a kezességet vállalóra vonatkozó kötelező írásbeliség ellenére ez a nyilatkozattétel elmarad, úgy a másik szerződés szövegezése ellenére sem jön létre a kezesi szerződés.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperesnek a perköltségében történő marasztalását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a felperes keretének elbírálásához szükséges jelentős tényeket illetően teljes körűen feltárta és azt helyesen állapította meg. Helytállónak találta az ítélet tábla az abból levont jogi következtetését is, valamint annak indokaival is egyetértett. Az alperes fellebbezése ugyanakkor nem tartalmazott olyan - a javára figyelembe vehető - új tényre, vagy körülményre hivatkozást, amely annak a megállapítására adhatott volna alapot, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése szempontjából lényeges tényeket illetően a tényállást tévesen, vagy pontatlanul állapította meg, vagy azokból téves következtetést vont le és ezért a helytálló ítélet megváltoztatását eredményezhette volna. Erre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta a Pp. 253.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint, lényegében azonban a Pp. 254.§ (3) bekezdésére utalással, a saját helyes indokai alapján.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel azonban az ítélet tábla kiemeli a következőket:

A kezesség a szerződés teljesítését szolgáló személyi biztosíték. A kezességi szerződés a kezes kötelezettségvállalását tartalmazza arra vonatkozóan, hogy amennyiben a kötelezett nem teljesít, maga fog helyette a jogosultnak teljesíteni. A jogviszony alanyai: a követelés jogosultja és a teljesítést vállaló személy, a kezes. A Ptk. 200.§ (1) bekezdése deklarálja a felek szerződéskötési szabadságát, azonban garanciális jelentősége van annak, hogy a kezességvállaló nyilatkozatban egyértelműen, pontosan megjelölésre kerüljön a kezesség tárgya, tehát az, hogy a kezes a kötelezettnek mely jogosult felé fennálló kötelezettsége teljesítését milyen mértékben vállalja. A Ptk. 272.§ (2) bekezdése - amint azt helyesen az elsőfokú bíróság is megállapította - előírja, hogy a kezességet csak írásban lehet vállalni. A kezességi szerződés érvényessége ugyanakkor nincs írásbeli alakhoz kötve. A kezességvállaló nyilatkozat érvényességéhez pedig - eltérő jogszabályi rendelkezés hiányában - elégséges annak egyszerű okiratba foglalása.

Az adott esetben megállapítható, hogy a kezességvállaló nyilatkozat lényeges tartalmi elemei írásba foglalásra kerültek.

A felperes és a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** között 2009. május 25. napján létrejött szállítási szerződés II.9. pontjában ugyanis egyértelműen kikötötték - a szerződés egyéb rendelkezései mellett - azt is, hogy a szerződést aláíró személy (az adott esetben a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET**, mint gazdálkodó szervezet cégjegyzésre jogosult képviselője) készfizető kezesként kötelezettséget vállalt arra, hogy amennyiben a megrendelő **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** a felperessel szemben fennálló tartozásait határidőben nem fizeti meg, úgy maga fog helyette teljesíteni. Ebből a szerződési pontból kétséget kizáróan megállapítható, hogy ezt a nyilatkozatot nem a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** (mint megrendelő) szerződő fél, hanem a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** szerződő fél nevében a szerződést aláíró természetes személy, mint készfizető kezes tette meg. Ez következik a Ptk. 207.§ (1) bekezdésében foglalt szerződés értelmezés szabályaiból is. (Megjegyzi az ítélet tábla, hogy a szerződés II.9. pontja alapján nemcsak a cég képviselőjének, vagy tagjának, hanem a cég képviseletében eljáró más meghatalmazott személynek, mint természetes személynek a készfizető kezessége is megállapítható lett volna.)

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a II.9. pont alapján a szerződést ügyvezetőként aláíró alperes, mint természetes személy az aláírásával írásban a készfizető kezességet is vállalta a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET** tartozásaiért.

Ehhez pedig nem volt szükség sem arra, hogy külön (magánszemélyként kezesként is) aláírja ezt a szerződési nyilatkozatot, sem arra, hogy külön kezesi záradékban kerüljön a kötelezettségvállalása feltüntetésre, mivel a kezességvállaló nyilatkozatának egyszerű okiratba foglalása is érvényes volt.

Nem volt alapos az alperes hivatkozása a XXV. sz. PED-ben foglaltakra sem, mivel az adott esetben a szerződésből egyértelműen megállapítható a készfizető kezes személye, hiszen félreérthetetlenül az a természetes személy vállalta írásban a készfizető kezességet a megrendelő tartozásaiért, aki a megrendelő nevében a szerződést aláírta. Ez a személy pedig nem vitásan az alperes volt.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a saját (a jogi képvisletével felmerült ügyvédi munkadíjból eredő) perköltségét maga köteles viselni. Köteles továbbá a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján megtéríteni a felperes számára a jogi képvisletével felmerült ügyvédi költségből eredő másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése alapján, hivatalból határozta meg, (a felperes és a jogi képviselője közötti 2008. január 1-jén létrejött megbízási szerződésben ugyanis a másodfokú eljárásra vonatkozóan díjkikötés nem szerepel) „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a) pontja, illetve (5) - (6) bekezdései alkalmazásával nettó 80 000 Ft-ban. (Az IM rendelet 3.§ (6) bekezdését az ítéltábla arra figyelemmel alkalmazta, hogy a felperes jogi képviselője írásbeli ellenkérelmet nem terjesztett elő, csupán a másodfokú tárgyaláson adta elő a fellebbezési ellenkérelmét.)

Az ügyvédi munkadíjjal összefüggő áfa tárgyában pedig az ítéltábla a hivatkozott IM rendelet 4/A.§-a, valamint a 2011. évi CLVI. törvény 118.§-ával módosított, „Az általános forgalmi adóról” szóló, 2007. évi CXXVII. törvény 82.§ (1) bekezdése alapján 27%-os mérték alapulvételével határozott.

A másodfokú eljárásban is pervesztes illetékfeljegyzési jog kedvezményben részesült alperes „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74.§ (3) bekezdése folytán irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése és 15.§ (1) és a (3) bekezdései, valamint a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles a feljegyzett fellebbezési illeték megtérítésére az állam javára.

Debrecen, 2012. január 25.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke - előadó bíró, Erőss Károlyné dr. Vajvoda Ildikó sk. bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-